

Et tandlægedynasti

Asger Nordentoft Nielsen

Tre generationer - og 120 år med tandlægepraksis i Thisted, må siges at være en bedrift. I denne artikel berettes om tidligere tiders tandlægepraksis, samt de tre generationers forskellige betingelser for arbejdet.

Min farfar - Johan Marius Nielsen – blev født i Ramme Sogn i Vestjylland i 1851. Han var søn af gårdejer og sognefoged Niels Peder Jensen.



Tandlægefamilien fotograferet i 1906 på verandatrappen. Stående bagest Thora, senere laborant, Ejnar, senere tandlæge, Ida, postassistent, Johan Marius, pater familias tandlæge. I forgrunden Aksel, senere praktiserende læge i Sindal, Anna, død som 20-årig, Mette Kathrine, husmoder.

Hvordan han har fået den idé at blive tandlæge fortæller sig i fortidens tåger. Der uddannedes på det tidspunkt kun 4-5 tandlæger årligt i Danmark, men han rejser til København og består præliminæreksamen i 1873 privat dimitteret efter at have været uddannet i klinik og plombering hos en tandlæge Lund. For at få anerkendelse som tandlæge skulle man dengang have været elev hos en praktiserende tandlæge i 2 år. Der blev oprettet en elevkontrakt, og der skulle betales et beløb på 500-600 kr. for den kliniske uddannelse.

Der var ingen egentlig tandlægeskole, den kom først i 1888, men han blev uddannet i "Theori og Extraktion paa

Kadaver paa Frederiks Hospital og Garnisons Sygehus, i Anatomi og Kirurgi hos Dr. med. Chr Fenger". De personer, der var døde i nattens løb, blev stillet til de studerendes disposition. De måtte trække tænderne ud og sætte dem på plads igen, inden de dødes pårørende kom, og inden dødsstivheden indtraf, så det skulle undertiden gå stærkt.

Praksis i Thisted

Den 3. dec. 1873 består han tandlægeeksamen på kirurgisk akademi, og i 1874 påbegyndes praksis i Viborg. Dette varer imidlertid kun et år. I 1875 nedsætter han sig i Thisted, hvilket han bekendtgør med en annonce i Thisted Amtsavis. Pudsigt nok lige under en annonce for boghandler Nordentoft, der otte år senere bliver hans svigerfader.

De første år havde han klinik på Nytorv, senere i Vestergade. I november 1883 flyttes klinikken til Plantagevej lige over for Realskolen, som der står i annoncen. Samme år bliver han gift med boghandler Nordentofts datter Mette Kathrine, og de flytter ind i den nyopførte ejendom, efter tidens forhold ret herskabeligt. Her skal tre generationer tandlæger de næste 113 år have deres virke. I den forløbne tid har klinikken selvfølgelig ændret sig i takt med udviklingen.

Husets opvarmning skete med tøv og brænde i seks kakkelovne, og belysningen med petroleum. Der blev først

indlagt elektricitet i 1905. Der var to til tre tjenestepiger, men ingen hjælp på klinikken. Der kom lejlighedsvis vaskekone og strygejomfru. Desuden var der i lange perioder forskellige svenske ammer til de syv børn, der efterhånden fødtes i huset.



Farfars operationsstol. Bemærk svanehalsene hvorom mange hænder har grebet. Stolen kunne ikke indstilles i højden, derfor trappetigen. Nu på Thisted Museum.



Annonce fra 1875 om starten af Joh. Nielsens praksis.

farfar næsten den eneste tandlæge i Nordvestjylland. Han havde rejsepraksis til Løgstør, Nykøbing, Hurup og Hvidbjerg. Det indskrænkedes i takt med, at der kom tandlæger, der slog sig ned de pågældende steder. Det sidste sted var Hurup, hvor far kom hver fredag eftermiddag indtil ca. 1940.

Udstyr i klinikken

Tandudtrækning foregik i reglen uden bedøvelse. Der kunne gives en kloretylrus, men dette var ikke uden risiko, doseringen var ret vanskelig. Undertiden brugtes lattergas. Lokalbedøvelse med injektion kendes først fra ca. 1905. Skulle der gives narkose med æter eller kloroform krævedes der medvirken af en læge. Narkosen måtte ikke vare for længe, så det skulle gå stærkt ved en mundrydning, der skulle ikke gerne knække alt for mange tænder.

Udstyret i klinikken var enkelt og spartansk sammenlignet med vore dages komplicerede elektronik. En stol til patienten med meget få indstillingsmuligheder, rødt plyds, det var praktisk. Belysningen var en petroleumslampe med reflektor, så lyset kunne koncentreres. En spand til spytkumme, og et glas, der blev pudset meget grundigt. Instrumenterne blev efter brugen lagt i karbolvand. Tandlægen brugte ikke kittel, men arbejdede i sine sædvanlige klæder. Venteværelset var ofte fyldt op, og folk kunne vente i lang tid, der var ikke noget

Farfars praksis var først og fremmest baseret på tandudtrækning og fremstilling af kunstige tænder, og der blev lavet utallige proteser. Uden hjælp og ofte ud på natten især op til højtiderne blev der arbejdet. De første mange år blev alt arbejdet udført i hånden, men langsomt lettedes arbejdet, først kom trædeslibemaskinen, siden elmotoren. Som protesemateriale anvendtes kautsjuk, stærkt men ikke særlig kønt. Tænderne var af porcellæn i begyndelsen med platinstifter, men dette materiale blev efterhånden for dyrt, og man gik over til stål. Ja, platin blev så dyrt, at min far fik sit studium delvis finansieret ved salg af platinafslib.

De første mange år var



Tandlæge Nielsen i sin elskede have ca. 1928.

med at bestille tid, der kom først telefon i 1917. So m trøst for de indtrædende smerteplagede mennesker var der i venteværelset malet ordene: "Mensch ärgt dich nicht". Det var selvfølgelig en ringe trøst, men folk betragtede det som en naturlig ting, at tænderne skulle ud. Det skete ikke sjældent i

konfirmationsalderen, og så holdt proteser mange gange i 40-45 år. Det skyldtes også, at

folk, når de havde fået tænderne ud, ofte gik et halvt til et helt år inden de fik protese, så gummerne kunne svinde godt. Det var således begrænset, hvad der blev ofret på den sag, og så var man da fri for den evindelige tandpine, som H. C. Andersen beskriver så levende i "Tante Tandpine". Vi må huske på, at pengene var små dengang. Der var ikke nogen form for sygesikring, folk måtte selv betale det hele. Endvidere var mulighederne for behandling af caries begrænsede. Den elektriske boremaskine kom først omkring 1920, indtil da var der kun forskellige former for hånd- og foddrevne boremaskiner. Det var et stort fremskridt, da vinkelstykket blev opfundet. Her sidder boret vinkelret på holderen og sætter tandlægen i stand til at bore i bagsiderne af tænderne. Som fyldningsmateriale brugtes kobber og sølvamalgam. Konsultationstiden var 10-16, men det trak som regel længere ud. Ofte kom folk langt ud på aftenen. Nu havde de haft tandpine hele ugen og turde ikke gå natten i møde. "Hvorfor pokker kom De så ikke på en kristelig tid og ikke om natten" sagde farfar gnavent, men trak selvfølgelig tanden ud.

Fritids interesser

Min farfar var ivrig havemand. I den store have, der grænsede op til anlægget Christiansgave slappede han af i



På dette billede fra laboratoriet nærmer min farfar sig de 80 år, som han nåede inden han ophørte med at praktisere.

Bopælsforandring.
Tandlæge Joh. M. Nielsen
er flyttet og boer nu ligesom før
Realskolen.
Træffes hver Dag fra Kl. 10-4,
undtagen Lørdag.

Announce. Klinikken flyttes til Plantagevej.

de stille stunder. Han okulerede bl.a. selv sine roser, som der var mange af. Han gik meget op i anlægget og driften af Eshøj Plantage, for hvilken han var formand og primus motor indtil sin død. Det er hans fortjeneste, at der er plantet så

mange forskellige vækster derude. Ikke mindst skovbundsfloraen havde hans interesse, en interesse min farmor ikke altid delte. "Skal vi nu ud til den djævelø igen" var en stående replik, når søndagsturen blev planlagt. Han indførte pindsvinet til Thy, idet han mente, det ville kunne udrydde hugormene, som der var mange af i Eshøj.

Min farfar praktiserede som tandlæge til han blev 80, altså i 58 år og døde som 81-årig i 1932.

Anden generation

Min far blev født 1891 og voksede op i huset på

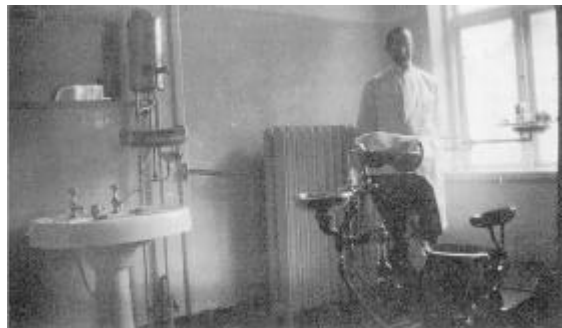


Announce om mundskyllevand, der nok lover lidt for meget.

Plantagevej blandt sine mange søskende. Med skolen liggende lige på den anden side af gaden og med den store have som legeplads. En episode fra fars barndom skal nævnes. En dag, farfar ikke var hjemme, kom der en mand med en meget stor tandbyld, hvilket ikke var ualmindeligt dengang. Det var før penicillinets opdagelse. Husets gamle faktotum ordinerede straks en igle, der blev sat på det

hævede sted. I løbet af kort tid var hævelsen svundet, og iglen var tyk som en pølse. Med en pincet blev den fjernet og lagt på en underkop. Og nu kom det store øjeblik, da børnene fik lov til at drysse salt på iglen, og på få sekunder gylpede den blod og pus op. Så kunne den bruges på apoteket igen. Far havde givet 5 øre for iglen på apoteket, og nu ville han sælge den tilbage igen, men apotekeren ville ikke købe den til trods for, at den var så god som ny.

Efter sin præliminæreksamen på Thisted Realskole fik far to års uddannelse hos farfar. På det tidspunkt skulle en vordende tandlæge stå i lære hos en praktiserende tandlæge og lære alt om teknikerarbejde, aftrykstagning etc. Efter disse to år kom far til København og læste i to år på Tandlægehøjskolen i Stormgade. På grund af sygdom blev hans afgangseksamen forsinket et halvt år. Men 20. dec. 1912 var han cand. odont. og skulle nu have to års ansættelse hos en praktiserende tandlæge, inden han kunne starte egen praksis.



Nye tider, nye skikke. Far viser sin nye klinik frem. Stolen er blevet noget mere avanceret. Apparatet ved vasken er en gasvandvarmer. Tidspunktet er midten af 1920-erne.

I foråret 1913 fik far efter veloverstået eksamen en stilling som tandlægeassistent hos en tandlæge Schenkel i Sct. Gallen i Schweiz. Turen dertil var dengang lang og besværlig med ophold i Berlin. I Sct. Gallen var far godt to

år og befandt sig udmærket. Det var en stor industriby med broderier som speciale. Der var flere danske tandlæger og farmaceuter, der mødtes jævnligt, men også svejtserne kom far en del sammen med og var meget imponeret over deres store sprogkunen, ofte mestrede de tre sprog ubesværet. De på deres side syntes jo nok, at danskerne var lidt provinsielle, og de fremhævede fordelene ved at beherske et hovedsprog til fuldkommenhed. Så kunne de tale dansk indbyrdes i det daglige.



Einar N. N. fotograferet 1928, det år han blev gift med sin mor Irmelin Petersen fra Hurup.

Fars chef var præstesøn og meget religiøs - fanatisk calvinist. Han hadede katolikker og jøder. Han behandlede f.eks. aldrig en jødisk patient. Det blev overladt til far. Som dansker var han jo noget forbavset og uforstående over det had og den foragt, der blev lagt for dagen over for jøderne.

Naturen i Schweiz er jo pragtfuld og storslået, men mangler Danmarks blidhed og venlighed. En anden ting, man

savner, er de lyse aftener og nætter. Når de var færdige på klinikken ved 17-18 tiden og skulle ud at nyde naturen, var det ret hurtigt mørkt, men aftenerne var dejligt lune, og der var mange hyggelige restauranter og kroer med sang og bægerklang. Der var overfyldt med turister og udlændinge, så svejtserne var ved at være trætte af det. En svejtser kom med en udtalelse kort efter 1. Verdenskrigs udbrud: "Nu kan vi da gudskelov komme på vore egne restauranter igen".

Kvinderne var, set med en danskers øjne, meget undertrykte. De skulle holde sig i baggrunden som, Storm P. siger. Når mændene gik på restaurant om aftenen, hvor de havde deres stambord, tog de ikke deres koner med. De skulle blive hjemme og passe børn, også selv om de ingen børn havde. Svejtserne gik meget på beværtning, men man så aldrig berusede mennesker. De dyrkede en udmærket hvidvin, men de eksporterede den ikke, de drak den selv. Kosten var noget anderledes, de fik meget frugt, og far lærte at spise frøllår og snegle, som han kom til at sætte pris på. Det var ikke noget, der blev budt på hjemme i Thisted i 1913.

Rundt i Europa

I foråret 1915 forlod far Sct. Gallen. Hans chef græd, da han rejste. Han var en mand med temperament. Når der var et eller andet, der gik ham imod, skreg han op og



Annonce vedr. træffetid i Hurup og Hvidbjerg.

dansede rundt på gulvet med hænderne strakt anklagende op i luften, som de gjorde i filmens barndom, hvor skuespillerne gjorde de samme gestus, når de blev chokerede. Gallisk

temperament contra nordisk flegma. Egentlig skulle far være rejst hjem til Danmark. Han havde haft sine to års assistenttid og kunne nu starte praksis og slå sig ned. På chefens anbefaling tog han imidlertid et vikariat i Darmstadt i Hessen på vejen hjem.

I foråret 1915 ankom far til Darmstadt og rykkede nu nærmere til verdenskrigens slagmarker. Han var der et år, det bedste år i hans Odyssé trods krigens rasen. Dejligt klima, gode boligforhold, og når man tænker på, at landet var i krig, god mad og drikke, venlig befolkning og gode arbejdsforhold.

Indbyggerne i Hessen lagde megen vægt på, at de ikke var prøjsere. Mange af fars patienter vidste, at den tidligere dronning Louise, gift med Chr. IX, var af hessisk afstamning.

Den nye chef dr. Nieswandt var en dejlig jovial mand, den bedste af fars chefer gennem årene. Han var katolik og meget religiøs. Han gjorde sig store anstrengelser for at få far til at konvertere. Far var ikke uimodtagelig, han følte sig tiltrukket af meget ved den katolske tro, men heldigvis blev det ikke til noget.

Hessen er et pragtfuldt land med et behageligt klima. Landet er ikke så storslået som Schweiz eller Norge, men mildere og venligere med store frugthaver og vinmarker.

Som regel mærkede far ikke ret meget til krigen, selv om fronten med bl.a. Verdun ikke lå så langt fra Darmstadt. Om aftenen kunne man uden for byen svagt høre kanontordenen fra fronten. Det var tragisk, når de



Einar N. N. var ivrig plantningsmand. Han tilplantede et hedeareal

hessiske tropper om morgenen drog blomstersmykkede gennem byen på vej til fronten. De blev fulgt på vej af en tusindtallig skare. Ofte lå de dræbt inden natten endnu med deres pårørendes blomsterbuketter.

De hessiske tropper skulle bane vej og tage de store døds ofre for kronprinsens preussiske dødshusarer. Det var en af grundene til at befolkningen i Hessen hadede preuserne, der fik æren for at have taget Verdun. Far blev ofte inviteret til selskab i Darmstadt, ikke så meget for hans selskabelige dyder, men for at han kunne tage sig lidt af de unge piger, der manglede kavalierer på grund af krigen. De ældre ville også gerne i lag med ham for at få et sandere billede gennem de neutrale danske aviser.



Billedet viser en klinik med udstyr ca. anno 1940 fremvist af klinikassistent Bente Mikkelsen, der i mere end tredive år var en dygtig hjælp på klinikken og afholdt af alle.

Hesserne var godt inde i nordisk litteratur, særligt den norske, bl.a. Ibsen, men også I. P. Jacobsen.

Sammen med Dr.

Nieswandt og familie foretog far mange ture ud på landet til de gode gamle kroer. Det skete med jernbanen, det var før bilerne blev almindelige.

Intet godt varer evigt. Efter et års forløb blev far kaldt hjem af familiære årsager. Det var et af de bedste år i hans liv, som han altid mindedes med glæde.

I Norge 1917

Medens krigen stadig rasede, tog han mod en stilling i Norge. Han havde altid hørt Norge omtalt som noget enestående dejligt og venligt. Men han kom til at revidere sin opfattelse.

I slutningen af sommeren 1917 sejlede far fra København til Oslo. En pragtfuld tur og med begyndende efterårsfarver i Oslofjorden var det enestående smukt. Far havde fået en stilling hos en tandlæge i Bergen, og det skulle han aldrig have gjort.



Klinikens start i smedejern.

De fleste af Bergens gamle huse på Tyskebryggen var nedbrændt et års tid før og lå nu som røgsværtede ruiner, samtidig lå der bjerge af fyldte sildetønder, hvis indhold stank over hele byen. De var opkøbt af englænderne, for at tyskerne ikke skulle få dem, der var jo stadig krig i Europa. Var vinden i øst havde de lugten fra sildetønderne, og gik den i vest

kom der sod og røglugt fra de brændte ruiner. Og samtidig må man huske, at det altid regner i Bergen, en sur kedelig regn. På det tidspunkt var der spiritusforbud i Norge, et forbud der ikke blev overholdt særlig godt. Selve forbudet gør egentlig ikke så meget. Folk kan altid skaffe sig den spiritus, de vil have, men for en ungkarl, der bor ret primitivt på et værelse, er det en stor ulempe, da der så ikke kan eksistere hyggelige cafeer og gemytlige kroer. De kan ikke leve af at sælge sodavand og kaffe, når de skal have en vis standard.



Tredje generation på trappen.

På grund af krigen og branden var det ikke til at opstøve et ordentligt værelse endside en lejlighed.



Klinikken på plantagevej bærer sin alder godt.

Bergenserne var venlige og muntre mennesker, men kom far i selskab hos dem, fortalte de altid om, hvordan de var blevet udnyttet af danskerne under Chr. IV, og det var ligesom det stadig klæbede ved os. Far havde svært ved at forklare dem, at de næppe var blevet udpint og udnyttet mere end en almindelig dansk borger, der ikke hørte til overklassen og boede langt fra København.

Men det var ikke alt, der var trist. Der var dejlige sejlture i farvandet ud for Bergen.

Da de ikke kunne få øl og snaps til madkurven, medbragte de en flaske champagne, som man mærkelig nok kunne få til en relativt billig pris, men det var nu ikke så festligt med mousserende vin drukket af flasken.

Norge var ikke det, far havde ventet. Klimaet på vestkysten var som i Danmark. Ingen mulighed for skiløb og anden vintersport. Efter et halvt års forløb forlod far Bergen og tog en stilling i Haugesund. Det var en lille rar by, bedre end Bergen, men kedelig bortset fra nogle gode ture i omegnen.

I Tjekkoslavakiet

Efter nogle måneders forløb vendte far hjem til Danmark, men udlængslen trak, så han tog mod et tilbud fra en tandlæge dr. Wessely i Brno Tjekkoslavakiet. Det var i 1917, hvor krigen stadig rasede.



Udstyret ændrer sig, men de gamle sandblæste ruder er de samme.

Engageringen foregik med mange telegrammer med svar betalt, så far ventede sig noget i den store stil og blev ikke skuffet. Chefen var en høj, flot fyr, der altid arbejdede i uniform med dinglende ordener på brystet. Han brugte aldrig kittel, og om søndagen havde han sporer på sine støvler idet han var en ivrig rytter. Han var jøde og overholdt sabbaten strengt. Hver lørdag mødte han i synagogen og holdt

altså fri fra klinikken, hvor den anden tandlægeassistent og far måtte arbejde både lørdag og søndag. Det blev de selvfølgelig trætte af og gjorde oprør, så de fik søndagen fri. Arbejdstiden var 8-18 med to timers middagspause. Fars tyske kollega havde været med i krigen ved Verdun og Marne, men var nu fritaget for tjeneste. Hans moder, der var enke, havde mistet fem sønner i krigen, men havde nu fået lov til at beholde den sjette, så slægten kunne føres videre. Der var et stort klientel af jødiske flygtninge fra Østprensen, Galizien og Schlesien. Det var gamle pjaltede jøder i lange kaftaner og langt hår, de var som skåret ud af Doré's bibelhistorie.

Tilbage i Thy

I 1918 kom far hjem til Thisted og startede praksis hos farfar i huset på Plantagevej. Ret hurtigt blev der bygget til huset og praksisen moderniseret. Der kom røntgenapparat, elektrisk boremaskine, vandluftspray. Folk blev mere indstillet på at bevare deres tænder.

Der blev oprettet sygekasser, der gjorde det mere økonomisk overkommeligt at få tænderne sat i stand. Ganske vist var det i mange år således, at folk på landet ikke fik tilskud til tandfyldning, kun til tandudtrækning, hvorimod sygekassen i Thisted gav tilskud til begge dele. Langsomt bedredes forholdene for tandpleje. Der kom gradvis tandpleje for alle børn i kommunen.

Der var efterhånden kun rejsepraksis til Hurup, hvortil min far tog en gang i ugen. Det foregik på Missionshotellet, hvor han som hjælperske havde en ung pige, der skulle være sygeplejerske. Og så var det slut med fars lange ungkarlestand. Da mor og far blev gift, var han 37 år.

En pudsig episode kan nævnes fra hans ture til Hurup. Ret umotiveret blev toget standset på vej til Hurup. En stationsforstander havde fået en frygtelig tandpine. Da han vidste, at far skulle forbi, lod han toget standse og bad om at få tanden fjernet. Far var ikke meget for sagen, der var jo ingen plads og for kort tid. Men er man stationsforstander eller ej. Toget måtte vente til tanden var ude. Patienten satte sig på gulvet, og far lagde sig på knæ bag ved ham og holdt hans nakke ind mod sin hals. Operationen gik fint, og der blev applauderet af de medrejsende og personalet, der med spænding havde fulgt forløbet.



Patienten er kommet ned at ligge, så klinikassistent og tandlæge kan arbejde mere afslappet med gode oversigtsforhold. Foto 1995.

Interessen for plantning og naturen i det hele taget fortsatte i familien, men far ville gøre det selv, så i 1926 købte han nogle hektarer hedejord ved Vandet Sø. Der blev bygget hus, som siden er vokset i takt med familien. Der er i de forløbne 70 år blevet gravet og plantet en mangfoldighed af træer og buske. Meget har ikke kunnet klare de barske forhold i Thy og er bukket under for den salte vestenvind og den sandede jord, men tilbage står en righoldig bestand af vedplanter, der har været målet for flere dendrologiske ekskursioner. Dendrologi er læren om træer og buske.

Far blev som sin far ved med at praktisere som tandlæge indtil sit 80. år og døde 1981 90 år gammel. Han virkede som tandlæge i 59 år.

Tredje generation

I 1957 tog jeg afgangseksamen fra Københavns Tandlægehøjskole og i 1958 kom jeg som tredje generation til Thisted og overtog og videreførte gradvis klinik og plantagen i V. Vandet. Der blev bygget om på Plantagevej, og mængden af tandlægeudstyr øgedes igen. Et af de store fremskridt var indførelsen af det luftdrevne og vandkølede bor, der arbejder med meget høje omdrejningstal og uden vibrationer. Det er mindre ubehageligt for patienten, det skåner tanden og letter

tandlægens arbejde betydeligt. Der kom ultralyd til tandrensning, der også krævede større mængder vand til køling. Det var derfor nødvendigt med et kraftigt motorsug til bortledning af dette vand. For at skåne tandlægens ben og ryg måtte der gives flere indstillingsmuligheder af operationsstolen, patienten måtte lægges ned, hvilket for øvrigt var til gavn for arbejdets kvalitet. Der kom mere avanceret autoklaveudstyr, og brug af engangskanyler og gummihandsker sikrede mod smitte af AIDS og hepatitis.

Samtidig har vi søgt at gøre behandlingen så lidt ubehagelig som muligt, ja i de fleste tilfælde smertefri ved hjælp af lokalbedøvelse med Xylocain eller lattergas. Det kan så suppleres med blid musik fra et sæt hovedtelefoner. Men det mest væsentlige i bekæmpelsen af tandlægeskræk er en afslappet atmosfære på klinikken lige fra reception til klinikassistent og tandlæge.

Regelmæssige tandeftersyn hvert halve år har mindsket cariesangrebene størrelse og antal betydeligt. Tidligere kom man stort set først, når man havde tandpine, og så var behandlingen radikal. Enten skulle tanden trækkes ud, eller også skulle den rodbehandles. Nu tages hullerne i tide, og indgrebet bliver langt mindre.

Tandlægearbejdets karakter ændrede sig. Man begyndte med større succes at behandle parodontose - de løse tænders sygdom - en lidelse man tidligere ikke rigtigt havde formået at helbrede.

Der kom langt mindre caries hos børn og unge takket være de regelmæssige eftersyn, bedre mundhygiejne og fluortilsætning til tandpasta. Og alle kan være med, for den økonomiske side af sagen tager kommunen sig af for alle i alderen 3 til 18 år enten i kommunalt eller privat regi afhængig af hvilken kommune man bor i. Målsætningen "egne tænder hele livet" står foran sin opfyldelse.

Også for de generationer, der ikke har haft disse tilbud, er der løsninger. Mistede tænder kan i dag erstattes med implantater der fastgøres i kæben og tjener til basis for krone, bro eller protese. Det er endnu ikke nogen helt almindelig behandling, men det vil blive det.

Den 30. november 1995 sluttede dynastiet på Plantagevej efter 120 års virke i Thisted, heraf de sidste 112 år i samme lokaler. Min søn Claus, der er den fjerde i rækken af tandlæger, valgte at gå ind i en gruppepraksis i Dronninglund.

Også indenfor tandlægevirksomhed er der jo nok en tendens til større enheder. Så kan det altid diskuteres, hvad der er at foretrække.

Men klinikken på Plantagevej bliver videreført i forhåbentligt mange år endnu.

(Kilde: Historisk Årbog for Thy og Vester Hanherred 1996, side 7-18).